

Но върховете на копията им трептят звезди. Като железен поток се проточва дългата върволица. Но защо тяхните люде бавят помощта си? Защо не спущат мостта, защо не отварят портите? Изведнъж портите се разтварят, със страшни викове от там излизат войскари, които се спущат в буен устрем и обграждат гърците в гръб. Войводата Алекси дига към устата си медоустен рог и дава знак за сеч. Ромеите виждат края си. Разтреперани, с позеленяли лица, те хвърлят оръжие, падат на колени, молят за милост. Протостратор Радул повелява да бъдат навързани в крепостта, след това се спуща с конницата, която го чака в долината в помощ на леката пехота на Драгота. Към него се присъединяват и даневите пешаци. Обграждат в полукръг останалите ромей, които имат в гръба си водите на Мала и не могат да отстъпят назад. Радул и войските му връхлитат като помитаща лавина в средата на ядрото. Набиват се като клин. Разделят ги. Едната половина пада под яростните мечове и копия, под гневните копита на буйните коне. Другата се хвърля в шумящите води на реката.

В това време, покрай Бели камък, зад Мала, в подножието на Найряка кипа страшен бой. Постепенно част от битката преминава към село Клокотница. Там, стъпка по стъпка, наемниците стесняват кръга си, тежковъоръжените им коне нямат възможност да се движат с нужната бързина. Българите нападат по трима наведнъж. Един промушва коня на някой наемник, други храсва бранника с топуз по шлема, или със страшен удар разбива щита му на хиляди парчета, трети му хвърля ласо и го смъква на земята. Веднага след това, с бързина на мълния, те се хвърлят към втори, трети, четвърти. Битката там е тяло до тяло, сред облаци прах, сред хаос от хвърчащи късове желязо. Наемниците нямат място дори да завъртят меч, или да хвърлят копие. Яките планинци на катепан Дан се борят с ръце, със зъби. Те налитат като стръвни вълци, като гневни мечки. Хвърлят се обкръжените коне, смъкват с грозна сила облечения в желязо рицар, издърпват му шлема, удушават го с яките си